

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Ψύχραιμος και δημόσιος διάλογος

Είναι εντυπωσιακό πόσο καλές και δημιουργικές συζητήσεις οργανώνονται στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις τα τελευταία χρόνια της κρίσης. Για κάθε θεματολογία, από την εξωτερική πολιτική έως την οικονομική κρίση, μπορεί κάποιος να ακούσει εμπνευσμένους ομιλητές, να συμμετάσχει σε συζητήσεις υψηλού επιπέδου.

Η κυνική άποψη λέει πως όλο αυτό είναι ένα φαινόμενο μιας ελίτ που επικοινωνεί με τον εαυτό της και κανέναν άλλον. Και πράγματι, είναι εύκολο να αποθαρρυνθεί κανείς όταν συναντάει τους ίδιους και τους ίδιους σε τέτοιες εκδηλώσεις.

Στην Ελλάδα, άλλωστε, όπως και στον υπόλοιπο κόσμο, βρισκόμαστε αντιμέτωποι με την αδυναμία επικοινωνίας με ένα μεγάλο τμήμα της κοινωνίας. Οι απελπισμένοι, οι άνθρωποι που θεωρούν ότι δεν μπορούν να προσδοκούν

τίποτα καλύτερο δεν διαβάζουν εφημερίδες, βλέπουν ελάχιστη τηλεόραση και βέβαια δεν θα τους συναντήσετε σε δημόσιες εκδηλώσεις για περίπλοκα θέματα. Το πώς σπάει κανείς τον τοίχο και συνομιλεί μαζί τους αποτελεί ένα μυστήριο, παγκοσμίων διαστάσεων. Οπως χαρακτηριστικά δήλωσε πρόσφατα ο πρόεδρος των ΗΠΑ Μπαράκ Ομπάμα, «χαίρομαι που μπορέσα και εξελέγην πρόεδρος πριν από την κατάρρευση της παλαιάς τάξης πραγμάτων στην ενημέρωσή». Ο κόσμος που θέλει να τραφεί μόνο με θεωρίες συνωμοσίας και μίσος δύσκολα θα συγκινηθεί από έναν ψύχραιμο και θετικό διάλογο.

Δεν πρέπει, όμως, να απελπισθούμε ούτε να σταματήσουμε την προσπάθεια για μια σοβαρή και ψύχραιμη δημόσια συζήτηση όσων μας απασχολούν. Από όλες αυτές τις εκδηλώσεις,

ασχέτως του ιδεολογικού τους προσήμου, κάτι βγαίνει. Ποιος θα σκεπτόταν πριν από μερικά χρόνια ότι θα διεξάγονταν σε ελληνικά πανεπιστήμια ανοικτές συζητήσεις επιπέδου για το αν πρέπει να έχουμε ιδιωτικά πανεπιστήμια ή όχι; Ή ποιος θα μπορούσε να βρει και να ενημερωθεί για λεπτά θέματα εξωτερικής πολιτικής με τέτοια ευκολία;

Ναι, ο κίνδυνος να μιλάμε μεταξύ μας μέσα σε μία «γυάλα» είναι υπαρκτός. Αν όμως δεν επιχειρήσουμε να μπολιάσουμε τον δημόσιο διάλογο με σύνεση και φρέσκες ιδέες, η συνέχεια θα είναι προβλέψιμη. Και πρέπει ασφαλώς την ίδια στιγμή να βρούμε ανορθόδοξους τρόπους για να συνομιλήσουμε με το κομμάτι της κοινωνίας που έχει οχυρωθεί δικαιολογημένα στο γκέτο του θυμού και της άρνησης. Είναι και αυτό μια πρόκληση.

ΑΥΓΗ Καρτερός Θανάσης

Ας κάνουμε και λίγο πλάκα: η θεία και η βία

«Απερχόμενο» χαρακτηρίζει τον Αλέξη Τσίπρα η Ν.Δ. του Κυριάκου Μητσοτάκη κάθε τρεις και λίγο. Απερχόμενος με αφορμή τις διαπραγματεύσεις, απερχόμενος με αφορμή την πορεία της οικονομίας, απερχόμενος με αφορμή το πλεόνασμα, απερχόμενος με αφορμή τις μολότοφ στην επέτειο της δολοφονίας του Γρηγορόπουλου. Απερχόμενος με κάθε αφορμή. Η τελευταία ήταν το επίδομα στους συνταξιούχους, που έδωσε ο απερχόμενος επειδή είναι πανικόβλητος. Τρόμαξε, πώς το λένε, μπροστά στην επέλαση του Μητσοτάκη και απέρχεται διανέμων εκατομμύρια: Περάστε κόσμε!

Αναρωτιέμαι, όμως, μαζί με πολλούς άλλους φαντάζομαι: Πόσο καιρό βρε παιδιά μπορεί να είναι κάποιος απερχόμενος; Πόσο καιρό κάνει για να απέλθει και να μας αδειάσει τη γωνιά; Πόσος καιρός χρειάζεται, τέλος πάντων, για να γίνει ο απερχόμενος απελθών; Διότι η υπόθεση έχει αρχίσει να μουχλιάζει. Έχει περάσει σχεδόν ένας χρόνος από τότε που η κούτρα του Κυριάκου κατέβασε τη φοβερή στρατηγική των εκλογών. Και μας προέκυψε ο απερχόμενος για να επιταχυνθούν οι εξελίξεις, να πούμε. Να τον τελειώσουν πριν καταστρέψει τη χώρα που του παρέδωσαν σε τόσο καλή κατάσταση.

Άντε και του χρόνου χωρίς Τσίπρα θα εύχονται την Πρωτοχρονιά στο Μοσχάτο. Γενέθλια θα έχουμε τον Ιανουάριο για τον απερχόμενο. Που ένα χρόνο τώρα όλο απέρχεται

κι όλο δεν λέει να απέλθει. Και όχι μόνο δεν λέει να απέλθει, αλλά διαπράττει διάφορα. Είναι απερχόμενος κι έρχεται να τον αποχαιρέτισει -ή όχι;- ο Ομπάμα. Είναι απερχόμενος και όλη την ώρα βρίσκεται στο αεροπλάνο για συναντήσεις με ηγέτες που τον προσκαλούν στη χώρα τους. Είναι απερχόμενος και μας κάνει κάθε τόσο καψώνια με τους δείκτες της οικονομίας που δεν εννοούν να το καταλάβουν.

Και δείτε τώρα το πρόβλημα του Κυριάκου. Ο δικός μας δεν απέρχεται, αλλά ούτε και η στρατηγική που τον θέλει να απέρχεται μπορεί να απέλθει. Σαν τη θεία που περιμένει ο σπάταλος ανιψιός να αποδημήσει για να την κληρονομήσει, αλλά εκείνη γιοκ. Σαπίζει ο ανιψιός στην προσημονή. Διαλύεται, διαβεβαιώνοντας τους πιστωτές του ότι να, οσονούπω φεύγει η θεία και θα πληρωθούν. Αλλά όσο ο καιρός περνάει τόσο λιγότεροι και λιγότερο τον πιστεύουν. Και διαφαίνονται σφαλιάρες από όσους επένδυσαν στον τελευταίο ασπασμό. Από τη στρατηγική της θείας, στον όλεθρο της βίας.

Κι ο δικός μας! Θα εξαντλήσω την εντολή του λαού μέχρι το τελευταίο δευτερόλεπτο της τετραετίας, διαμηνύει. Να το ακούει ο Κυριάκος και να πέφτει σε ντελίριο περί πανικόβλητου. Ποιος όμως είναι ο πανικόβλητος εδώ; Ποιος πάει να γίνει απερχόμενος; Και ποιοι άδουν δήθεν θλιμμένοι «Αχ Κυριάκο, αχ Κυριάκο, σκάβεις τον δικό σου λάκκο;

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Η αλλεργία των δανειστών

Δεν άρεσαν καθόλου στους δανειστές οι εξαγγελίες Τσίπρα για τους χαμπλοσουνταξιούχους. Τις εισέπραξαν ως μονομερή ενέργεια και στις μονομερείς ενέργειες έχουν αλλεργία, εκτός αν τις κάνουν οι ίδιοι. Τι κι αν τα λεφτά υπάρχουν, τι κι αν ο στόχος για το πλεόνασμα έχει πιαστεί, τι κι αν έχουμε υπεραπόδοση στα έσοδα. Δεν τους ενδιαφέρουν τα πραγματικά στοιχεία. Τους ενδιαφέρει ο συμβολισμός. Δεν είναι διατεθειμένοι να δεχθούν κινήσεις αυτονομίας από μια χώρα που βρίσκεται σε καθεστώς αυστηρής και ασφυκτικής επιτροπείας. Θέλουν να περνάει η θέση τους για όλα. Και για τα πολύ σοβαρά (λογικό) και για τα ήσσονος σημασίας θέματα (αντίληψη αποικιοκρατών).

Το μήνυμά τους στην ελληνική κυβέρνηση είναι σαφές. Εμείς αποφασίζουμε και εσείς εκτελείτε. Οτιδήποτε αμφισβητεί αυτή τη σχέση δεν θα γίνεται αποδεκτό.

Πρώτος αντέδρασε ο Σόιμπλε. Σιγά την έκπληξη. Έδωσε τη γραμμή και έσπευσε ο βαστάζος του, Γερούν Ντάισελμπλουμ, να προσυπογράψει. Έχει όμως σημασία να προσέξουμε την ανακοίνωση που έβγαλε ο εκπρόσωπος του Ντάισελμπλουμ, Μισέλ Ρέινς, για το επίμαχο ζήτημα:

Οι θεσμοί αποφάσισαν ότι οι πράξεις της ελληνικής κυβέρνησης φαίνεται να μην είναι ευθυγραμμισμένες με τις συμφωνίες μας.

Οι θεσμοί αποφάσισαν λοιπόν για κάτι που δεν είναι σίγουροι πως ισχύει αφού λένε ότι «φαίνεται να μην ευθυγραμμίζονται». Τόσοι θεσμοί και δεν μπορούν να καταλήξουν αν οι εξαγγελίες Τσίπρα είναι ή δεν είναι συμβατές με το πρόγραμμα; Εντύπωση μας κάνει.

Πάμε παρακάτω. Ο εκπρόσωπος του επικεφαλής του Eurogroup σημειώνει ότι «κάποιες χώρες -μέλη βλέπουν το ίδιο θέμα υπό την ίδια οπτική γωνία κατά συνέπεια δεν υπάρχει ομοφωνία για την ώρα». Τι συμπέρασμα βγάζουμε; Ότι η γραμμή Σόιμπλε δεν πέρασε σε όλα τα μέλη του Eurogroup. Κάτι είναι κι αυτό.

Δεν γνωρίζουμε ποιοι διαφώνησαν με την εντολή Σόιμπλε, αλλά υποψιαζόμαστε ότι ανάμεσα τους είναι η Γαλλία (ο Πιέρ Μοσκοβισί είχε ενημερωθεί εγκαίρως από τον Τσίπρα), η Πορτογαλία, η κυβέρνηση της οποίας είναι στην ίδια λογική με την ελληνική κυβέρνηση και ίσως η Ιταλία εφόσον ο νέος πρωθυπουργός της ακολουθεί τον βηματισμό Ρέντσι.

Δεν ξέρω πώς θα καταλήξει η συγκεκριμένη υπόθεση, αλλά με αυτήν την Ευρώπη όπου κάνει κουμάντο ο Σόιμπλε, η Ελλάδα δεν μπορεί να περιμένει πολλά πράγματα.